2023. január 27. **- Azt gondoltad, a modellek rengeteg pénzt keresnek, fényűző szállodákban laknak és közben csak szépen kell mosolyogniuk? Nyáry Luca jó ideje mozog ebben a világban és most eloszlat minden tévhitet.**

Immár másfél éve, hogy a modellipar közelébe kerültem, és az eddigi tapasztalataim szerint kétféle modell létezik. Azok, akiknek már a nagymamája is híres volt a szépségéről, és egész életében feltételezték, hogy előbb-utóbb beleveti magát ebbe, és azok, akik soha nem gondolták volna, hogy valaha olyan munkájuk lesz, amelyben központi szerepet játszik a kinézetük, ám valahogy belecsöppentek. Én egyértelműen az utóbbiak táborát erősítem, esetlen, viszonylag nagydarab kamaszként nem sokan soroltak volna az osztály legvonzóbb lányai közé, és én magam sem tartom fontos tulajdonságaim egyikének a külsőmet. És bár ma sem gondolom azt, hogy konvencionálisan attraktív lennék, az igaz, hogy idővel a kinézetem is épp olyan karakteres lett, mint a személyiségem, aminek, mint kiderült, már van helye a modern divatszakmában. Így esett, hogy minden szabálytalanságom ellenére (vagy éppen pont azért), tavaly bekerültem egy ügynökséghez, a The Rosterhez, amin keresztül azóta is dolgozom modellként a mindennapi polgári szakmám és igaz szerelmem, az írás mellett.
Mivel abszolút a véletlennek köszönhetem az életemnek ezt a kis szeletét, így nem is volt határozott képem arról, milyen egy modell, és nem idealizáltam ezt az életstílust, csak próbáltam annyira belerázódni, hogy legalább a velem együtt dolgozók ne lássák, mennyire fogalmam sincsen az egészről. Ám ahogy egyre jobban megszoktam, hogy néha ebben a szerepben létezem, és elkezdtem megosztani a közösségi médián, rá kellett jönnöm, hogy a szakmát kívülről vizsgálók általában másként tekintenek a modellkedésre, mint én, és láthatóan él bennük egy fix kép arról, hogy mit is jelent. A talán az egyik legvágyottabb munkaként természetes, hogy kialakult körülötte egy misztikus, romantikus köd, amelyen keresztül megítéljük a benne lévőket, azonban a közeg felhígulásával és a social media felemelkedésével még sok rétegnyi félreértés és gyakran káros idealizáció rakódott rá a modell szóra. És bár korántsem vagyok szakértő, ezt a pár sort most szeretném arra használni, hogy eloszlassam az előbb említett ködöt, és egy kicsit emberibb oldaláról mutassam be ezt a szakmát, mert jóval komplikáltabb, és éppen ezért szerint izgalmasabb is, mint azt sokan hiszik.
1. félreértés: A modellek az ideális szépség megtestesítői
Már számtalan olyan kommentet kaptam, amiben valaki rácsodálkozott, hogy én a 40-es méretemmel és szokatlan manófejemmel, hogy lehetek modell, amikor ő nem tart engem szépnek. Bár sokan bizonyára egyszerűen piszkálódni akartak, azért jócskán akadtak olyanok is, akik őszintén meglepődtek azon, hogy ezzel foglalkozom, miközben a közelében sem vagyok annak a képnek, ami a Victoria’s Secret angyalok alapján kialakult modellekről. A divatszakma azonban sokat változott az elmúlt években, és ahelyett, hogy kizárólag irigyelni való ideálokat mutatna be, inkább erős karaktereket keres, akik képesek jól átadni egy-egy márka szellemiségét, vagy csak simán azért szerződtetnek „tökéletlen” embereket is, mert szeretnék, ha a vásárlóik azonosulni tudnának a képekkel. Így a klasszikus 90-60-90, gazellalábú kifutó modellek mellett megjelentek a nagyobb méretet hordó plus size, a közepes midsize és az alacsony modellek is, akik közé én is tartozom. Sokan vannak, akiket egyébként izgat ez a lehetőség, ám nem gondolják, hogy megfelelnek a fizikai kritériumoknak a súlyuk, a magasságuk vagy a stílusuk miatt, ám a jó hírem az, hogy ha izgalmas vagy, egyedi és

barátságos, azzal még akár többre is viheted, mint egy konvencionális szépség, mivel ebben a túltelített szakmában csak azok maradnak fenn, akik képesek valamivel kitűnni a tömegből. (És még nekik is nagyon meg kell küzdeniük a helyükért.) Ma már nem elvárás, hogy egy modellt széles körben vonzónak tartsanak, sokkal fontosabb, hogy a képed megidézze az adott érzelmet, amit a kliens közvetíteni akar, ez pedig nem mindig egy hibátlan, harmonikus szépséget jelent. És bár nem mindenki ért velem egyet, személyesen azt gondolom, hogy az, ami elgondolkodtat, legalább annyira, ha nem még értékesebb, mint az, ami gyönyörködtet.
2. félreértés: Csak egyfelé modell létezik
A médiában rendszeresen egy kalap alá veszünk a teljesen más stílusban és közegben dolgozó modelleket, így sokaknak kicsit elcsúszott koncepciója van arról, hogy pontosan mi is egy modell feladata, és egyáltalán ki nevezheti magát annak. Ha nagyvonalakban meg akarjuk fogalmazni, mit takar ez a kifejezés, akkor a modell egy olyan személy, akinek az a munkája, hogy bemutasson/promotáljon termékeket, és vizuális segédeszközként szolgáljon műalkotásokhoz vagy fényképekhez. Tehát valójában mindenkinek joga van magát modellnek hívni, aki ilyen tevékenységet végez, ám ezen belül nagyon sok eltérő kategóriát különböztetünk meg. A „high fashion” modellek azok, akikre általában gondolni szoktunk, ha modellkedésről van szó: ők vonulnak a leghíresebb divatházak kifutóin, szerepelnek a kampányokban, és őket látjuk viszont a művészi, editorialnak nevezett fotósorozatokon is. Az előbbi pontban említett, szokatlan és figyelemfelkeltő karakterek is inkább itt szoktak megjelenni. A másik nagy alfaj, a „commercial”, azaz főleg reklámokkal és katalógusokkal foglakozó modellek (bár a kettő között van azért átjárás), akik inkább a tipikus szépségideál képviselői, és általában közéjük tartozik az a pár ismerősöd is, akiről tudod, hogy néha modellkedik. Ezeken kívül pedig vannak még fitnesz-, fehérnemű- és glamour- vagy felnőtt tartalmakkal foglalkozó modellek is, sőt van, aki kizárólag egy-egy testrészét mutatva űzi az ipart, mondjuk a kezével. És ahogy ebből is látszik, a kérdés, hogy ezekből kit mondhatunk „igazi” modellnek, valójában nem megválaszolható: bár van, aki a szakma csak egy specifikus szeletét hajlandó komolyan venni, a kisebb presztízsű kategóriákban aktív modellek is tudnak ugyanolyan keményen dolgozni, mint a top márkák hirdetéseiben virító társaik. Felesleges tehát azon vitatkoznunk, hogy ki érdemli meg a titulust, a modellipar már egyáltalán nem olyan kirekesztő, mint amilyennek hisszük, és mindenféle karakter megfér benne, még ha más polcon is.
3. félreértés: A modelleknek annyi a dolguk, hogy szépek legyenek
Nem mondom, hogy a modellkedés nem a külsőről szól, mert elsősorban valóban erre van szükséged ahhoz, hogy beléphess az ajtaján, akkor is, ha mostanra jócskán átfogalmaztuk, mit jelent az a hírhedt „look”, amit az ügynökségek és a tervezők keresnek. Azonban ha valaki hosszabban meg akar maradni ebben a szakmában, annak biztosan nem lesz elég, hogy gyönyörű vagy megkapó külsővel született, bizonyítania kell, hogy többet tud nyújtani ennél. Egy 12-14 órás fotózáson, ahol hét különböző szettben több ellentétes karaktert vagy hangulatok egész skáláját kell megjelenítened, nem mész sokra azzal, ha csak ácsorogsz és igézően nézel. Néhány kivételtől eltekintve a szupermodellek nagy részéről elmondható, hogy a szépségük mellett van némi színészi tehetségük is, jól játszanak az arcukkal és a testükkel, valamint tisztában vannak a fotózás alapjaival, és ezeket a képességeiket felhasználva lesznek többek egyszerű próbababánál, és válnak igazi múzsákká. A verseny pedig csak egyre keményebb lesz: ma már csak egy kattintásba kerül találni egy másik, ugyanolyan csinos lányt az Instagramon, és ha nem vagy képes/hajlandó valami mást is hozzáadni egy projekthez, könnyen a süllyesztőben találhatod magad.

4. félreértés: Modellkedés = csillogás és luxus
És ha már a süllyesztőről van szó, beszéljük meg, hogy pontosan hányan is vannak, akik belekerülnek ebbe a szerepkörbe, és akkora sikereket érnek el benne, hogy pár napnyi munkával milliókat keresnek és világsztárokkal buliznak a MET-gálán. A nézet, hogy a modellek élete abból áll, hogy lélegzetelállító ruhaköltemények hajladoznak egy kamera előtt, vagy magánrepülővel utaznak a párizsi divathétre, talán a legkárosabb a listámon, mivel az előzőekkel ellentétben nem szimplán idegesítő vagy lekezelő a szakmabeliekre nézve, de hamis reményeket ad az ezt idealizáló fiataloknak és a csalóknak, sőt akár az embercsempészetnek is táptalajt nyújthat. Bár egy befutott, ismert, száz címlapot maga mögött tudó szupermodell, vagy akár csak egy feltörekvő nepo baby élete valóban hasonlíthat ahhoz, amit ”model aesthetic” néven kidob nekünk a Pinterest, az igazság az, hogy a modellek 90%-a, köztük én is, soha nem fog igazán betörni a köztudatba, legalábbis nem hosszú távon. Ennek okát nem mindig könnyű elcsípni: lehetsz csodaszép, fantasztikus mozgással és drámai mimikával, egy jókora adag szerencsére is szükséged lesz, hogy befuss. Jókor kell lenni jó helyen, és ami még fontosabb: fel kell készülnöd pár hónap, de inkább évnyi elutasításra és felesleges rohangálásra, ami alatt egy fillért nem fogsz keresni. A kezdő modellek sokszor a saját zsebükből finanszírozzák a külföldi útjaikat, hogy ott castingokra és tesztfotózásokra járjanak nulla garanciával a sikerre, miközben nyolc másik lánnyal osztoznak egy fürdőszobán, távol mindentől és mindenkitől, amit ismernek. Nem is beszélve az olyan mentálisan megterhelő, sajnos nem is ritka atrocitásokról, mint a szexuális zaklatás vagy a testszégyenítés, amellyel szinte minden modellnek van tapasztalata. A lehetőségek pedig jócskán limitáltak: vagy annyira erre vágysz, hogy hajlandó lennél bármire érte, akkor is, ha nagy eséllyel elbuksz, vagy elfogadod, hogy valószínűleg nem te leszel a következő Naomi Campbell, és megpróbálod azért élvezni, ami. Végül is a modellkedés is csak egy munka. Nem értékítélet a külsődről, sem a tehetségedről, és nem veszítesz semmit, ha kiderül, hogy nem neked való. Egyáltalán nem olyan rejtélyes és különleges, mint amilyennek elképzeljük, és itt az ideje, hogy ne egy rózsaszín szemüvegen át nézzük, mert az csupán eltakarja a valódi áldozatokat és kemény munkát, amit annyira sokan vállalnak ezért az életért.